ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 10ης Φεβρουαρίου 1994 *

Στην υπόθεση Τ-468/93,

Frinil-Frio Naval e Industrial, SA, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισαβώνα, εκπροσωπουμένη από τον Manuel Rodríguez, δικηγόρο Λισαβώνας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Azevedo Ângelo Alves, 61, rue de Gasperich,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους António Caeiro, νομικό σύμβουλο, και Nicolas Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί μειώσεως της συνδρομής που είχε χορηγήσει το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο στην προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, C. P. Briët, A. Καλογερόπουλο, A. Saggio και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Μαρτίου 1993, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, δυνάμει των άρθρων 173 και 174 της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά της αποφάσεως της Επιτροπής περί μειώσεως της χορηγηθείσας από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (στο εξής: ΕΚΤ) συνδρομής υπέρ ενός προγράμματος επαγγελματικής καταρτίσεως που έθεσε σε εφαρμογή η προσφεύγουσα εντός της Πορτογαλίας.

2 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', της αποφάσεως 83/516/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την αποστολή του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ L 289, σ. 38, στο εξής: απόφαση 83/516), το ΕΚΤ συμμετέχει, μεταξύ άλλων, στη χρηματοδότηση προγραμμάτων επαγγελματικής καταρτίσεως και επαγγελματικού προσανατολισμού. Δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2950/83 του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την εφαρμογή της αποφάσεως 83/516 (ΕΕ L 289, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2950/83), οι αιτήσεις συνδρομής του ΕΚΤ υποβάλλονται από τα κράτη μέλη. Κατά την υποβολή αιτήσεως, το κράτος μέλος ορίζει, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2950/83, τον αποδέκτη των πληρωμών

καθώς και τον οργανισμό υπέρ του οποίου ζητείται η συνδρομή, στην περίπτωση που αυτός δεν είναι ο αποδέκτης των πληρωμών.

3 Όταν η αίτηση εγκριθεί, η Επιτροπή μπορεί, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2950/83, εάν η συνδρομή του ΕΚΤ δεν χρησιμοποιείται σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από την εγκριτική απόφαση, να αναστείλει, να μειώσει ή να καταργήσει τη συνδρομή αυτή, αφού δώσει στο οικείο κράτος μέλος την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

4 Οι πορτογαλικές αρχές υπέβαλαν αίτηση συνδρομής του ΕΚΤ υπέρ προγράμματος επαγγελματικής καταρτίσεως που έθεσε σε εφαρμογή η προσφεύγουσα, συνιστάμενο στην προετοιμασία 250 νέων για την αναζήτηση πρώτης απασχολήσεως. Το Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Τμήμα των Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, στο εξής: DAFSE), στη Λισαβώνα, ορίστηκε με την αίτηση ως αποδέκτης των πληρωμών.

5 Το σχέδιο επαγγελματικής καταρτίσεως, για το οποίο είχε ζητηθεί η συνδρομή και του οποίου ο φάκελος έλαβε τον αριθμό 860288P1, εγκρίθηκε με απόφαση της Επιτροπής C(86)736, της 7ης Μαΐου 1986. Η απόφαση αυτή ανακοινώθηκε στο DAFSE, εν συνεχεία δε κοινοποιήθηκε από αυτό στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 17ης Ιουνίου 1986.

6 Η απόφαση της Επιτροπής C(86)736 καθόρισε το ποσό της συνδρομής του ΕΚΤ σε 124 992 710 εσκούδος (ESC). Το έγγραφο του DAFSE, με το οποίο κοινοποιήθηκε η απόφαση της Επιτροπής στην προσφεύγουσα, προέβλεπε επιπλέον ότι οι πορτογαλικές αρχές θα χρηματοδοτούσαν το ίδιο σχέδιο μέχρι του ποσού των 102 266 763 ESC.

7 Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι το ΕΚΤ κατέβαλε στο DAFSE προκαταβολή αντιστοιχούσα στο 50 % της συμμετοχής του στη χρηματοδότηση του προγράμματος. Επομένως, η προσφεύγουσα έλαβε από το ΕΚΤ, μέσω του DAFSE, προκαταβολή 62 496 355 ESC κατά τη διάρκεια του 1986. Κατά την ίδια αυτή περίοδο, η προσφεύγουσα έλαβε ένα ποσό αντιστοιχούν στο 50 % της συμμετοχής των πορτογαλικών αρχών στη χρηματοδότηση του σχεδίου.

8 Η προσφεύγουσα, θεωρήσασα ότι το πρόγραμμα επαγγελματικής καταρτίσεως ολοκληρώθηκε, υπέβαλε στο DAFSE αίτηση πληρωμής του υπολοίπου ποσού. Το 1988, οι πορτογαλικές αρχές κατέβαλαν το υπόλοιπο ποσό της συμμετοχής τους.

9 Με έγγραφο της 19ης Σεπτεμβρίου 1989, η προσφεύγουσα απευθύνθηκε στο DAFSE αιτουμένη την καταβολή του πληρωτέου από το ΕΚΤ υπολοίπου ποσού.

10 Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1991 (έγγραφο αριθ. 746), η Γενική Διεύθυνση Απασχολήσεως, Βιομηχανικών Σχέσεων και Κοινωνικών Υποθέσεων της Επιτροπής ανακοίνωσε στο DAFSE την ακόλουθη πληροφορία ως προς τον φάκελο 860288P1:

«Όσον αφορά τον προαναφερόμενο φάκελο, σας αποστέλλομε το αποτέλεσμα της αποστολής ελέγχου των υπηρεσιών μας.

Το ποσό των 62 496 355 ESC (συνολικό ποσό εγκριθέν από το ΕΚΤ ως προς τον εν λόγω φάκελο) καταβλήθηκε ήδη στο πλαίσιο του πρώτου τμήματος. Ο φάκελος θα κλείσει υπό αυτές τις συνθήκες. »

11 Στην έκθεση αποστολής, στην οποία αναφέρεται το έγγραφο αριθ. 746 της Επιτροπής, της 21ης Ιανουαρίου 1991, οι υπηρεσίες της Επιτροπής διατύπωσαν τη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα είχε αναθέσει ως υπεργολαβία εξ ολοκλήρου το πρόγραμμα καταρτίσεως και μόνο το 10 % των προσώπων που είχαν γίνει δεκτά στο πρόγραμμα καταρτίσεως απασχολήθηκαν από αυτήν. Επιπλέον, οι υπηρεσίες της Επιτροπής ανέφεραν στην εν λόγω έκθεση ότι τα έγγραφα που τους είχε ανακοινώσει η προσφεύγουσα οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας είχε ανταποκριθεί σε μια λογική ξένη προς μια οικονομικώς υγιή διαχείριση. Βάσει των διαπιστώσεων αυτών, η έκθεση κατέληγε στο συμπέρασμα ότι φαινόταν «σκόπιμο να προβεί σε ακύρωση του υπολοίπου ποσού».

12 Στις 25 Φεβρουαρίου 1991, το DAFSE έστειλε στην προσφεύγουσα το υπ' αριθ. 1900 έγγραφο, η πρώτη παράγραφος του οποίου είχε ως εξής:

«Assunto: "Dossier" 860288P1

(Restituição de verbas)

Para os efeitos convenientes, comunica-se que, de acordo com a decisão da CCE (1), foi fixada em 62 496 355 ESC, a comparticipação/FSE relativa ao "dossier" acima referido.

(...)

---

(1) V. fotocópia em anexo. »

[«Αντικείμενο: Φάκελος 860288P1

(Επιστροφή πιστώσεων)

Για κάθε νόμιμη χρήση, σας πληροφορούμε ότι, σύμφωνα με την απόφαση της ΕΕΚ (1), η συνδρομή ΕΚΤ σχετικά με τον προαναφερθέντα φάκελο καθορίστηκε σε 62 496 355 ESC.

(...)

---

(1) βλ. συνημμένη φωτοτυπία. »]

13 Το αντίγραφο του εγγράφου αριθ. 1900, όπως επισυνάφθηκε στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, δεν περιείχε, στην πρώτη του παράγραφο, τη μνεία (1) της υποσημειώσεως στο κάτω μέρος της σελίδας. Η υποσημείωση «(1) βλ. συνημμένη φωτοτυπία» επίσης δεν υπήρχε στο εν λόγω αντίγραφο. Πάντως,

επειδή η προσβαλλομένη απόφαση, συνημμένη κατ' αυτόν τον τρόπο στο δικόγραφο, ήταν δυσανάγνωστη, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου κάλεσε την προσφεύγουσα να καταθέσει νέο αντίγραφο του εν λόγω εγγράφου. Το περιεχόμενο της πρώτης παραγράφου του νέου αυτού αντιγράφου παρατίθεται ανωτέρω, στη σκέψη 12.

14 Η δεύτερη παράγραφος του εγγράφου αριθ. 1900 του DAFSE, της 25ης Φεβρουαρίου 1991, πληροφορούσε την προσφεύγουσα ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η συμμετοχή των πορτογαλικών αρχών είχε καθοριστεί σε 51 133 382 ESC — δηλαδή στο 50 % της αρχικά προβλεφθείσας συμμετοχής των 102 266 763 ESC — και ότι, επομένως, η προσφεύγουσα — η οποία είχε ήδη λάβει όλη τη συνδρομή των πορτογαλικών αρχών, όπως αυτή είχε αρχικά καθοριστεί — όφειλε να επιστρέψει το ποσό των 51 133 381 ESC.

15 Από την εξέταση της ταχυδρομικής αποδείξεως παραλαβής που έχει κατατεθεί στον φάκελο προκύπτει ότι η προσφεύγουσα παρέλαβε το έγγραφο αριθ. 1900 του DAFSE στις 26 Φεβρουαρίου 1991.

16 Στις 12 Μαρτίου 1991, η προσφεύγουσα άσκησε ιεραρχική προσφυγή, ενώπιον του Υπουργού Απασχολήσεως και Κοινωνικής Ασφαλίσεως, κατά της αποφάσεως περί επιστροφής που περιείχε το έγγραφο αριθ. 1900 του DAFSE. Με την προσφυγή αυτή, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η εν λόγω απόφαση ήταν αυθαίρετη, δεδομένου ότι «nem sequer [...] a decisão da CEE comunicada ao DAFSE e por este notificada à Recorrente, e não obstante se contestar e não aceitar, manda devolver/restituir o que quer que seja» («η απόφαση της ΕΟΚ, ανακοινωθείσα στο DAFSE και κοινοποιηθείσα από αυτό στην προσφεύγουσα, και παρά την αμφισβήτησή της και τη μη αποδοχή της, δεν επιτάσσει ούτε καν την επιστροφή/απόδοση οποιουδήποτε ποσού»).

17 Στις 7 Ιανουαρίου 1993 ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα η απόφαση 121/92 του DAFSE, της 4ης Δεκεμβρίου 1992, συνημμένη στο υπ' αριθ. 44 έγγραφο του Γενικού Διευθυντή του DAFSE. Η απόφαση αυτή του DAFSE στηρίζεται στην απόφαση της Επιτροπής περί μειώσεως της συμμετοχής του ΕΚΤ στο οικείο σχέδιο σε 62 496 355 ESC, για να δικαιολογηθεί η αίτηση επιστροφής εκ μέρους των πορτογαλικών αρχών.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

19 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Μαΐου 1993, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου. Η προσφεύγουσα ανέπτυξε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 6 Ιουλίου 1993.

20 Με Διάταξη της 27ης Οκτωβρίου 1993, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/Ευρατόμ/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ/Ευρατόμ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21).

21 Με τα αιτήματα της προσφυγής ζητείται από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί μειώσεως της συμμετοχής του ΕΚΤ στο οικείο σχέδιο από 124 992 710 ESC σε 62 496 355 ESC.

— να αναγνωρίσει στην προσφεύγουσα το δικαίωμα να της καταβληθεί το υπόλοιπο ποσό.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

22 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ζητήσει από την προσφεύγουσα να προσθέσει στη δικογραφία το πρωτότυπο των ακολούθων εγγράφων που αυτή έλαβε στις 26 Φεβρουαρίου 1991: i) έγγραφο αριθ. 1900 του DAFSE, της 25ης Φεβρουαρίου 1991,

του οποίου φωτοτυπία κατέθεσε κατόπιν αιτήματος της Γραμματείας του Δικαστηρίου. ii) αντίγραφο του εγγράφου αριθ. 746, της 21ης Ιανουαρίου 1991, της Γενικής Διευθύνσεως Απασχολήσεως, Βιομηχανικών Σχέσεων και Κοινωνικών Υποθέσεων. iii) αντίγραφο της εκθέσεως αποστολής που αφορά την προσφεύγουσα.

— να ζητήσει από την προσφεύγουσα να προσθέσει στη δικογραφία το πρωτότυπο του εγγράφου αριθ. 1900 του DAFSE, της 25ης Φεβρουαρίου 1991, του οποίου φωτοτυπία επισύναψε στο δικόγραφό της, ως παράρτημα αριθ. 22, και να εξηγήσει πώς περιήλθε στα χέρια της το εν λόγω έγγραφο.

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη λόγω του ακαταλήπτου του εγγράφου.

— επικουρικώς, να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή για τον λόγο ότι ασκήθηκε πολύ μετά την πάροδο της προβλεπομένης προθεσμίας των δύο μηνών του άρθρου 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ.

— επικουρικώς, να κρίνει απαράδεκτο το αίτημα περί επιβολής στην Επιτροπή της πληρωμής του υπολοίπου/φακέλου, για τον λόγο ότι το αίτημα αυτό εκφεύγει του πλαισίου της προσφυγής ακυρώσεως.

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

23 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) κρίνει ότι, εν προκειμένω, έχει ενημερωθεί επαρκώς και ότι δεν συντρέχει λόγος να αρχίσει την προφορική διαδικασία.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, κυρίως, ότι η απόφαση, της οποίας την ακύρωση ζητεί η προσφεύγουσα, προσδιορίζεται με τα αιτήματα του δικογράφου ως «η απόφαση, η οποία ελήφθη στις (;) από την ΕΕΚ, περί μειώσεως της συνδρομής από 124 992 710 ESC σε 62 496 355 ESC». Ελλείψει επακριβούς καθορισμού του αντικειμένου της διαφοράς, η Επιτροπή καταλήγει στο ότι η προσφυγή πρέπει να κριθεί απαράδεκτη ως ακατάληπτη.

25 Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή, ασκηθείσα στις 15 Μαρτίου 1993, είναι εκπρόθεσμη, λόγω του ότι η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της επίδικης αποφάσεως στις 26 Φεβρουαρίου 1991 με το υπ' αριθ. 1900 έγγραφο του DAFSE, της 25ης Φεβρουαρίου 1991. Πράγματι, κατά την Επιτροπή, το έγγραφο αυτό συνόδευαν, εκτός από μια απόδειξη επιστροφής, δύο συνημμένα, δηλαδή αφενός ένα αντίγραφο του υπ' αριθ. 746 εγγράφου, φέροντος ημερομηνία 21 Ιανουαρίου 1991, της Γενικής Διευθύνσεως Απασχολήσεως, Βιομηχανικών Σχέσεων και Κοινωνικών Υποθέσεων της Επιτροπής και αφετέρου ένα αντίγραφο της εκθέσεως αποστολής που είχαν συντάξει οι υπηρεσίες της Επιτροπής και αφορούσε την προσφεύγουσα. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η καθοριζομένη στο άρθρο 173 της Συνθήκης προθεσμία των δύο μηνών για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως έχει, επομένως, προδήλως παρέλθει.

26 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν εγνώριζε την ημερομηνία της αποφάσεως της Επιτροπής και ότι, για τον λόγο αυτό, άφησε ένα ερωτηματικό στο δικόγραφό της.

27 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έλαβε γνώση της αποφάσεως της Επιτροπής περί μειώσεως του ποσού της συνδρομής του ΕΚΤ που της είχε αρχικά χορηγηθεί μόλις στις 7 Ιανουαρίου 1993, με την υπ' αριθ. 121/92 απόφαση του DAFSE, συνημμένη στο υπ' αριθ. 44 έγγραφο του Γενικού Διευθυντή του DAFSE.

Ισχυρίζεται ότι μόνο μια απόδειξη επιστροφής είχε επισυναφθεί στο υπ' αριθ. 1900 έγγραφο του DAFSE, της 25ης Φεβρουαρίου 1991. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι ερμήνευσε το εν λόγω έγγραφο ως απόφαση του DAFSE και ότι την προσέβαλε ως τοιαύτη ενώπιον των πορτογαλικών αρχών και δικαιοδοτικών οργάνων. Τέλος, θεωρεί ότι, ακόμη και αν είχε λάβει αντίγραφο του υπ' αριθ. 746 εγγράφου της Επιτροπής της 21ης Ιανουαρίου 1991 και της εκθέσεως περί αποστολής, δεν θα είχε εντούτοις λάβει γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το χρονικό εκείνο σημείο, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι τα έγγραφα αυτά ήταν αόριστα και δεν απευθύνονταν σ' αυτήν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί των αιτημάτων με τα οποία επιδιώκεται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί μειώσεως της συνδρομής του ΕΚΤ

28 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει εκ προοιμίου, αφενός, ότι την επίδικη απόφαση συνιστά το υπ' αριθ. 746 έγγραφο της Γενικής Διευθύνσεως Απασχολήσεως, Βιομηχανικών Σχέσεων και Κοινωνικών Υποθέσεων της Επιτροπής της 21ης Ιανουαρίου 1991 και, αφετέρου, ότι οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η απόφαση αυτή εκτίθενται στην έκθεση περί αποστολής στην οποία αυτή αναφέρεται.

29 Με το δικόγραφό της, η προσφεύγουσα διευκρινίζει, χωρίς να αναφέρει τη σχετική ημερομηνία, ότι η επίδικη απόφαση μείωσε από 124 992 710 ESC σε 62 496 355 ESC τη συμμετοχή του ΕΚΤ στο πρόγραμμα που αυτή έθεσε σε εφαρμογή. Η προσφεύγουσα έχει επισυνάψει στο δικόγραφο της προσφυγής αντίγραφο της αποφάσεως της Επιτροπής C(86)736, της 7ης Μαΐου 1986, με την οποία είχε αρχικά καθοριστεί η συνδρομή του ΕΚΤ σε 124 992 710 ESC. Έχει επίσης επισυνάψει αντίγραφο της υπ' αριθ. 121/92 αποφάσεως του DAFSE, της 4ης Δεκεμβρίου 1992.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το αντικείμενο της προσφυγής έχει επαρκώς διευκρινιστεί με το δικόγραφο και ότι, επομένως, αυτό ανταποκρίνεται στις εφαρμοστέες κατά την ημερομηνία της καταθέσεώς του ελάχιστες προϋποθέσεις του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ και του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

31 Προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό των αιτημάτων περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, πρέπει να εξεταστεί αν οι δικονομικές προθεσμίες τηρήθηκαν. Προς τούτο, επισημαίνεται ότι το άρθρο 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, εφαρμοστέο κατά την ημερομηνία καταθέσεως της προσφυγής και επαναληφθέν στο άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, ορίζει, για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, προθεσμία δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως. Δυνάμει του άρθρου 42 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, η προθεσμία αυτή παρατείνεται λόγω αποστάσεως, όπως ορίζεται από τον Κανονισμό Διαδικασίας.

32 Πρέπει να αναφερθεί ότι το ίδιο το υπ' αριθ. 1900 έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 1991, το οποίο αναφέρεται στην επίδικη απόφαση, επαναλαμβάνει κατά τα ουσιώδη το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής, δηλαδή τη μείωση της συνδρομής του ΕΚΤ για το οικείο πρόγραμμα σε 62 496 355 ESC. Επομένως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα έλαβε οπωσδήποτε γνώση, το αργότερο στις 26 Φεβρουαρίου 1991, όχι μόνο της υπάρξεως της επίδικης αποφάσεως αλλά και του ουσιώδους μέρους του περιεχομένου της.

33 Βεβαίως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αν και το υπ' αριθ. 1900 έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 1991 αναφέρει, ως προς την επίδικη απόφαση, τη φράση «βλ. συνημμένη φωτοτυπία», η εν λόγω φωτοτυπία δεν είχε επισυναφθεί στο εν λόγω έγγραφο. Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Πράγματι, έχει αποδειχθεί ότι με την ιεραρχική προσφυγή της, ασκηθείσα στις 12 Μαρτίου 1991 ενώπιον του αρμοδίου Πορτογάλου Υπουργού, κατά του υπ' αριθ. 1900 εγγράφου του DAFSE, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε «την απόφαση της ΕΟΚ που ανακοινώθηκε στο DAFSE και κοινοποιήθηκε από αυτό στην προσφεύγουσα». Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, στον βαθμό που το υπ' αριθ. 1900 έγγραφο δεν αρκούσε για να ενημερωθεί η προσφεύγουσα για τους λόγους της επίδικης αποφάσεως, σ' αυτήν εναπέκειτο να ζητήσει από την Επιτροπή ή, ενδεχομένως, από το DAFSE, εντός εύλογης προθεσμίας, τη γνωστοποίηση του πλήρους κειμένου της οικείας αποφάσεως, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι αυτή είχε πληροφορηθεί την ύπαρξη της αποφάσεως αυτής (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 1986, 59/84, Tezi Textiel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 887, 919, σκέψη 11. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-83/92, Zunis Holding κ. λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1169, σκέψεις 38 και 39).

34 Η προσφεύγουσα, η οποία δεν επικαλέστηκε κανένα προς τούτο επιχειρηθέν διάβημα ενώπιον της Επιτροπής, περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι απευθύνθηκε στο DAFSE, στις 27 Ιανουαρίου 1993, προκειμένου να της επιβεβαιωθεί η επίδικη απόφαση, «ώστε να μπορεί να την αμφισβητήσει ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων» και ότι το DAFSE έδωσε συνέχεια στην αίτησή της αυθημερόν. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε την αίτησή της, επιδιώκουσα τη γνωστοποίηση της επίδικης αποφάσεως, πέραν κάθε εύλογης προθεσμίας.

35 Επομένως, από αυτό συνάγεται ότι η προσφυγή ακυρώσεως ασκήθηκε, εν πάση περιπτώσει, πολύ μετά την πάροδο της προθεσμίας των δύο μηνών του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, παρεκτεινομένης για δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως.

Επί των αιτημάτων της προσφυγής περί της αναγνωρίσεως του δικαιώματος της προσφεύγουσας για καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής του ΕΚΤ

36 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως βασιζομένης στο άρθρο 173 της Συνθήκης, ο κοινοτικός δικαστής περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, το Δικαστήριο κηρύσσει, δυνάμει του άρθρου 174 της Συνθήκης, την προσβαλλομένη πράξη άκυρη. Δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, το όργανο, του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη — και όχι ο κοινοτικός δικαστής —, οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως.

37 Επομένως, το αίτημα με το οποίο επιδιώκεται να αναγνωρίσει το Πρωτοδικείο το δικαίωμα της προσφεύγουσας για την καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής του ΕΚΤ είναι απαράδεκτο ως εκφεύγον των ορίων της αρμοδιότητας που έχει ανατεθεί με τη Συνθήκη ΕΚ στον κοινοτικό δικαστή στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

38 Απ' όλα όσα προεκτέθηκαν προκύπτει ότι, όπως υποστήριξε η Επιτροπή με την ένστασή της περί απαραδέκτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη χωρίς να είναι αναγκαίο, για το Πρωτοδικείο, να διατάξει τη γνωστοποίηση των αιτηθέντων από την Επιτροπή εγγράφων.

Επί των δικαστικών εξόδων

39 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 10 Φεβρουαρίου 1994.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça